

בית משפט השלום ברמלה

07 דצמבר 2021

תא"מ 19-11-34661 שמע נ' קרמר

בפני כב' הרשמת הבכירה זהבית חמו

תמיר שמע

התובע

נגד

אייל קרמר

הנתבע

פסק דין

פתח דבר

1. לפני תביעה כספית בגין לשון הרע ופגיעה בפרטיות עקב פרסום פוסט ברשת החברתית "פייסבוק".

התובע, תמיר שמע, שוטר תנועה במשטרת יהוד-מונוסון, רשם לנתבע ביום 2.1.2018 דו"ח תנועה בגין אי-ציות לתמרור עצור.

הנתבע, אייל קרמר, טוען שעצר עצירה מוחלטת בתמרור עצור, ודו"ח התנועה ניתן לו על לא עוול בכפו, כמעשה נקם על כך שהעיר לשוטר בעניים אחר קודם לכן.

במחאה על התנהגות התובע, פרסם הנתבע בו-ביום פוסט בקבוצת "פייסבוק" של תושבי העיר יהוד-מונוסון, שאלה צירף תמונת פרופיל של התובע שצולמה בעת מילוי תפקידו, בצירוף אמירות שונות, כגון: "שקרן", "נוכל", "רמאי", "שוטר דמיונולוגי", "שוטר משקר יותר גרוע מעברייני".

בגין פרסומים אלו, הגיש התובע תביעת לשון הרע ופגיעה בפרטיות נגד הנתבע, בסך 70,000 ₪.

לטענת התובע מדובר בפרסום שכולל ביטויים זדוניים במיוחד שכולם שקר ובדיה, וזאת במטרה להשפילו, להשמיצו, לפגוע בו ובמשלח ידו, ולהציגו בעיני הציבור כשוטר שמחלק דוחות תנועה כוזבים.

לטענת הנתבע מדובר בתביעת "השתקה", בניגוד לחופש הביטוי. כן נטען שאין בפרסום משום לשון הרע, ולחלופין הפרסום חוסה תחת הגנות רבות, הואיל ומדובר בפרסום אמת בעניין ציבורי, שנעשה בתום הלב. כן נטען שהתובע לא הוכיח שנגרם לו נזק כלשהו בעקבות הפרסום וממילא הוא אינו אוחז בשם טוב או בתדמית חיובית.

תמצית טענות התובע

2. ביום 2.1.2018 הבחין התובע, שוטר בדרגת רס"ב, בנתבע נוהג ברכבו ומתקרב לצומת הרחובות סעדיה חתוכה ואשכנזי בעיר יהוד-מונוסון, לא מציית לתמרור "עצור" שהוצב טרם הכניסה לצומת, ומקפח זכות קדימה בניגוד לתקנה 64 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

בית משפט השלום ברמלה

07 דצמבר 2021

תא"מ 19-11-34661 שמע נ' קרמר

באותה העת סייע לתובע פקח עירוני, מר רועי לולבי (להלן: "לולבי").

מתוקף תפקידו המשטרתי סימן לנתבע לעצור בצד הדרך, עיכב אותו לבדיקת רישיונות, ורשם לו דו"ח תנועה בגין אי ציות לתמרור עצור (להלן: "דו"ח התנועה").

3. הנתבע צילם את התובע בעת מילוי דו"ח התנועה ופרסם עליו פוסט בקבוצת "יהוד שלנו" ברשת החברתית "פייסבוק", אשר מונה כ-16,500 חברים (להלן: "הקבוצה"). לצד תמונתו, פרסם הנתבע בפוסט פרסומים מכפיישים שונים אודות התובע, וביניהם:

"כששוטר משקר לא מגיע לו שום שאפו";

"אני לא מכפיש וכל הזמן אני מדבר על אותו שוטר שקרן";

"אל תאשרו את הנוכלות הזאת";

"יש שוטר אחד בשם תמיר פשוט שקרן!!!";

"זה שיקור עירוני מלשון שקר";

"אתה מבין מכאן הנוכל רואה שלא עצרתי";

"אני בהלם האיש נוכל";

"כשיש שוטר רמאי זה מטריף אותי";

"שוטר משקר במצב נחושה";

"שוטר דמיקולו הולכים איפה שקל";

"אם יש עוד אנשים שנפגעו מתמיר (השקרן) נתארגן כקבוצה ונגיש נגדו תלונה";

"עם סדר אין בעיה עם שוטר שקרן יש ויש!!!"; "שוטר משקר יותר גרוע מעברייני".

(להלן: "הפרסום" או "הפרסומים").

לטענת התובע, הפרסום שהציג אותו כנוכל, שקרן ועברייני בקבוצה הפופולארית, הפך לויראלי, וזכה ל-29 "לייקים" ו-198 תגובות.

התובע טוען שהפרסום פגע בשמו הטוב ובתדמיתו. בנוסף, פרסום תמונתו מהווה פגיעה קשה בפרטיותו, ומכאן תביעתו הכספית. בתחילה התביעה הוגשה גם כתביעה למתן צווי-עשה, שבמסגרתה ביקש התובע, בין היתר, פרסום הודעת הכחשה, אך בהמשך התובע חזר בו מסעד זה מטעמים שונים.

4. בהעדר כתב הגנה, התובע עתר בבקשה למתן פסק דין על יסוד המצאה שבוצעה באמצעות הדבקה, וביום 6.4.2020 ניתן פסק דין נגד הנתבע (כב' הרשם הבכיר נועם רף). ביום 16.6.2020 בוטל פסק הדין לבקשת הנתבע, וזאת מחובת הצדק וללא צו להוצאות.

ביום 18.16.2020 הגיש התובע בקשה לצירוף נספחים שנשמטו בשגגה בעת סריקת כתב התביעה. לבקשה זו צורפו שני פרסומים נוספים של הנתבע אודות התובע, בהם נזכר את שמו הפרטי של התובע. עוד באותו היום נעתר בית המשפט לבקשה לצירוף הנספחים והורה על העברתם לצד שכנגד.

בית משפט השלום ברמלה

07 דצמבר 2021

תא"מ 19-11-34661 שמע נ' קרמר

ביום 3.8.2020 הוגש כתב ההגנה של הנתבע, שמתייחס גם לפרסומים הנושאים את שמו הפרטי של התובע.

תמצית טענות הנתבע

5. הנתבע, חוקר פרטי מוסמך מזה עשרות שנים ובוגר יחידה מובחרת בצה"ל, הוא דמות ידועה בעיר יהוד-מונוסון, פעיל פוליטית ומעורב בענייני העיר, בין היתר מתוקף תפקידו כיו"ר ועד ההורים באחד מבתי הספר בעיר במשך מספר שנים.

6. ביום 2.1.2018 נהג ברכבו ביחד עם מתמחה ממשדו, מר יונתן הררי (להלן: "הררי"). כאשר הגיע לצומת הרחובות אשכנזי וסעדיה חתוכה, שהוא צומת סואן המוכר לו היטב, עצר עצירה ומוחלטת ופנה שמאלה לכיוון דרום. לאחר נסיעה של כמה עשרות מטרים הבחין בתובע עומד על הכביש ומשוחח עם נהגת ברכב שחסם את נתיב הנסיעה. הנתבע העיר לתובע, וזה האחרון סימן לו בתגובה לעצור והאשים אותו באי-מתן זכות קדימה.

הנתבע דחה את טענות התובע, ובשלב זה התעורר כעסו של התובע שהחליט לרשום לו דו"ח תנועה ממניעים פסולים.

בין השניים התפתח עימות עיקש, ובין היתר ציין הנתבע שהתובע כלל לא יכול היה להבחין בו בעת כניסתו לצומת, שכן קיים מרחק של עשרות מטרים בין המקום שבו עמד התובע ובין מיקום התמרור, ובנוסף מדובר ברחוב סואן, עמוס חניות וכלי רכב שחוסמים את שדה הראייה.

הנתבע צילם את מקום עמידת השוטר ואת מיקום התמרור לצורך הוכחת טענתו, ולאור בקשתו להישפט על דו"ח התנועה.

7. הנתבע, שביקש למחות על התנהלות התובע, פרסם פוסט בקבוצת תושבי העיר ברשת החברתית "פייסבוק", שבו שאל "מי מממן את השיטור העירוני ולמה?!" בצירוף תמונת התובע בעת מילוי דו"ח התנועה. פוסט זה קיבל תגובות שונות, בין היתר של הנתבע, אך השתתפו בו תושבים נוספים שאף שיתפו את הפוסט, ושלא נתבעו על ידי התובע.

הנתבע מכחיש שציין את שמו של התובע בפוסט או כל פרט מזהה אחר. לטענת התובע הוספת הנספחים מהווה תיקון כתב התביעה, שנעשה שלא כדין. כן נטען שהתגובות בנספחים הנוספים שצורפו בדיעבד כלל לא נכתבו על ידו ולא מופיעים בפוסט, וממילא הם מציינים לכל היותר את שמו הפרטי של התובע ולא את שמו המלא. כך גם לא ניתן לזהות את התובע בתמונה שצורפה, ולא ניתן לייחס את הפרסום עם התובע, ששמו לא 'תויג' (Tagging) בפוסט, בין היתר מאחר שהתובע אינו תושב העיר, אינו חבר בקבוצה ואינו מוכר לחבריה.

בית משפט השלום ברמלה

07 דצמבר 2021

תא"מ 19-11-34661 שמע נ' קרמר

הנתבע מוסיף וטוען שאף אם ייקבע כי ניתן לקשור את דבריו לתובע, לא מדובר בלשון הרע, בין היתר מאחר שרוב הפרסומים מתייחסים לשיטור העירוני ומידת נחיצותו, ולא לתובע. לחלופין, נטען שהפרסום חוסה תחת הגנות שונות, ובכלל זה פרסום אמת בעניין ציבורי ובתום לב, שכן מדובר במילוי חובה אזרחית וציבורית בהרתעת הציבור מפני התנהגות שוטר שהוא איש ציבור הנושא בתפקיד ציבורי, ואשר מחלק דוחות תנועה בשל גחמות. להוכחת אמיתות הפרסום, צירף הנתבע לכתב ההגנה בדיקת פוליגרף מיום 9.7.2020 שבה יצא דובר אמת.

לחלופי חילופין טוען הנתבע שיש ליתן את הדעת בעת קביעת הפיצוי הכספי באשם-תורם של התובע ובכך שמדובר בפגיעה זניחה בתובע.

8. הנתבע מכחיש פגיעה בפרטיות התובע, בהיותו נושא בתפקיד ציבורי שכרוך במגע עם התושבים, ולעמדתו מדובר בתמונה לא ברורה שלא ניתן לזהות בה את התובע. בנוסף, נטען שלנתבע עומדות הגנות הקבועות בדין, לרבות פרסום בתום לב, ופרסום מוגן בעל עניין ציבורי, לשם הגנה על עניין אישי כשר של הנתבע.

הנתבע מלין עוד על העדר פנייה מוקדמת אליו מצד התובע אודות הפרסומים; על מועד הגשת התביעה, כשנתיים לאחר הפרסום, וכן על חוסר תום ליבו של התובע.

9. ביום 2.12.2021 התקיים דיון הוכחות, שבמהלכו נשמעו עדויות התובע, הפקח המסייע לולבי, הנתבע והמתמחה הררי. באי-כוח הצדדים סיכמו טיעוניהם בעל-פה באריכות לאחר מכן.

חרף ניסיונות בית המשפט, לא ניתן היה להביא את הצדדים לידי הסכמות, ומכאן פסק דיני.

דיון והכרעה

10. לאחר שעיינתי בכתבי הטענות על נספחיהם, שמעתי את העדויות ושקלתי את טיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה שפרסומי הנתבע מהווים לשון הרע בניגוד לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 וכי לנתבע לא עומדות הגנות על פי חוק איסור לשון הרע. אשר על כן, דינה של התביעה להתקבל, אך אין לפסוק את מלוא הפיצוי שהתבקש.

להלן יפורטו הטעמים שהביאוני למסקנה זו.

בהתאם לתקנה 82(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 פסק דיני ינומק באופן תמציתי.

בית משפט השלום ברמלה

07 דצמבר 2021

תא"מ 19-11-34661 שמע נ' קרמר

חוק איסור לשון הרע - כללי

11. חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 מהווה איזון בין שתי זכויות יסוד במדינה דמוקרטית והן הזכות לשם טוב מצד-אחד והזכות לחופש הביטוי מצד-שני (ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (4.8.2008)).

בע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך (8.2.2012) פירט בית המשפט העליון (כב' השופט עמית)

את "תרשים הזרימה" על פיו יש לבחון תביעת לשון הרע, כדלקמן:

"בשלב הראשון נבחנת השאלה אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי אחת מארבע החלופות

בהגדרה שבסעיף 1 לחוק, והאם מתקיים יסוד הפרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק. רק אם

התשובה חיובית עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הביטוי נהנה מאחת החסינויות המוחלטות

(פרסומים מותרים) הקבועות בסעיף 13 לחוק. אם נכנס הפרסום לד' אמות אחת החסינויות

- דין התביעה להידחות. אם לא כן, אנו עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הפרסום מוגן על פי

אמת המידה הקבועה בסעיף 14 לחוק על שתי רגליה - אמת בפרסום ועניין ציבורי. אם

הפרסום אינו נהנה מהגנה זו, יש להמשיך ולבחון אם הפרסום מוגן בתום ליבו של המפרסם,

בגדר אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15 לחוק במשולב עם חזקות תום הלב בסעיף 16. היה

ונתברר כי הפרסום אינו נהנה מהגנת סעיף 14 או מהגנת סעיף 15, או-אז עוברים לשלב

הרביעי של הסעדים..."

וביישום לענייננו;

האם הביטויים שבהם נקט הנתבע מהווים לשון הרע והאם ניתן לזהותם עם התובע?

12. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע מורה כי:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרם לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או

במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או

מוגבלותו;"

על פי הוראות הדין וההלכה הפסוקה, המבחן לקיומו של לשון הרע הוא מבחן אובייקטיבי, והוא לא

נבחן לפי כוונת המפרסם או לפי האופן שבו הובן הפרסום על ידי האדם שאליו הוא מתייחס. משמע,

אין הכרח להשפלה או לפגיעה בפועל באדם, ודי בכך שהפרסום היה עלול להביא לתוצאה שכזו. על

בית המשפט לבחון אפוא את המשמעות שהאדם הסביר היה מייחס לפרסום (ע"א 723/74 הוצאות

עתון הארץ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ (24.2.1977)). לצורך כך, יש לבחון לא רק את המשמעות

הדווקנית של המילים בפרסום, ויש ליתן את הדעת גם לנסיבות חיצוניות שסובבות אותו (ע"א

בית משפט השלום ברמלה

07 דצמבר 2021

תא"מ 19-11-34661 שמע נ' קרמר

6903/12 Canwest Global Communications Corp נ' עוזר (22.7.2015); רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר (12.11.2006) (להלן: "עניין בן גביר").

מטעמים אלה אבהיר כבר עתה שטענות הנתבע אודות העדר הוכחת נזק שנגרם לתובע כתוצאה מהפרסום אינן רלוונטיות (ראו גם סעיף 7א(ב) לחוק בדבר פיצויים ללא הוכחת נזק).

13. לאחר בחינת הביטויים שבהם נקב הנתבע בתגובות לפוסט, ושאינם מוכחים על ידו (למעט בנוגע לשימוש בשמו של התובע, עמ' 18 שורות 18-30), הגעתי למסקנה שיש להשיב על שאלה זו בחיוב, וכי הביטויים שבהם השתמש הנתבע הם ביטויים פוגעניים, מבזים ומשפילים על פי משמעותם בעיני האדם הסביר. בנוסף, התרשמותי היא שניתן לייחס את הביטויים האמורים לתובע בנקל, בין לאור פרסום תמונתו ופרסום שמו.

בעניין בן גביר נקבע כי סינון קללה כלפי אדם, קבל עם ועדה, עלול לבזותו עד-מאוד, ולהוות לשון הרע. עם זאת, לא כל גידוף ולא בכל נסיבות יקים עילת תביעה מכוח חוק איסור לשון הרע. בע"א (מחוזי ת"א) 3085/00 ברפורש נ' נביאי אברהם (15.2.2005) הוכרו ביטויים כגון 'שקרן' ו-'רמאי' כלשון הרע, זאת בשל נסיבות המקרה, והפנייתם כלפי עורך דין, במטרה לפגוע פגיעה מכוונת בשמו-הטוב במקומות רגישים למעמדו ולפרנסתו. כך גם בענייננו, עת הביטויים הופנו אל קבוצת תושבי העיר שבה עובד התובע כשוטר, בטענה שהוא מעניק דוחות כוזבים, ממניעים פסולים וחוטא לתפקידו.

הדברים אמורים מקל-וחומר ביחס לביטוי 'עברייני', שמציג אדם כמי שאינו פועל על פי הוראות הדין ונורמות חברתיות ומוסריות, ואמור להימצא מאחורי סורג ובריח. לא כל שכן, עת ביטוי זה מתייחס לשוטר - איש ציבור שאמון על אכיפת החוק והסדר הציבורי, שנוקק לאמון ציבורי לצורך מילוי תפקידו - וכאשר הפרסומים מתייחסים להתנהלותו בעת ביצוע תפקידו (תא"מ (שלום חי) 39205-09-18 נטלה בובלי נ' דורון שפר (10.06.2019); ת"א (שלום ב"ש) 48704-06-12 ד"ר יחיאל

לסרי נ' השבוע באשדוד בע"מ (09.01.2018); ת.א (שלום טב') 39948-07-13 שביט שטריט נ' חיים חליוה (16.11.2015); ע"א (מחוזי נצ') חליוה נ' שביט שטריט (25.4.2016); ת"א (שלום י-ם) 23838-03-13 אריה שקד נ' עיתונות זהב בע"מ (06.02.2017); ת"א (שלום ת"א) 34330-03-15 מאיר סרוסי נ' רחל ברטל (28.12.2017); ת.א (שלום עכו) 16187-04-20 יצחק רווה נ' מאיר בן סימון (9.6.2021); ת"ק (חי) 34895-04-19 ולדימיר קצמן נ' עמיר אסיאג (18.11.2019); ת"ק (אשד' 9474-12-13 יגאל אמויאל נ' רות לוי (27.08.2014)).

אף הנתבע אישר בעדותו שמדובר באמירות לא קלות (עמ' 24, שורות 27-28).

14. יתרה מכך; הנתבע הגדיל וצירף לפוסט תמונה של התובע בעת מילוי דו"ח התנועה, כאשר הפקח המסייע עומד לצדו (ת/1). חרף טענת הנתבע ביחס לתמונה שפורסמה, התרשמותי היא שניתן לזהות

בית משפט השלום ברמלה

07 דצמבר 2021

תא"מ 19-11-34661 שמע נ' קרמר

את התובע מהתמונה בנקל, זאת להבדיל מהפקח המסייע. ודוק, אין מדובר בתמונה מטושטשת או חלקית, חרף היותה תמונת פרופיל. ואכן, חלק מחברי הקבוצה התייחסו בתגובותיהם לתובע באופן ספציפי, כך שמתקיימת בענייננו הדרישה לזיהוי הנפגע, קרי שהאדם הסביר אמור לזהות מתוך הפרסום הפוגע והנסיבות הקשורות בו באופן ברור מי הוא האדם שאליה מתייחסים הדברים המהווים לשון הרע (ראו דברי כב' השופט דנציגר בע"א 8345/08 עו"ד עופר בן נתן ואח' נ' מוחמד בכרי (27.7.2011) (להלן: "עניין בכרי")).

לשם ההמחשה, אפנה לתגובת מר נתן בז'ה: "אייל אתה בחברה טובה גם אני קיבלתי דוח חניה וביקשתי להישפט גם אצלי חתום תמיר"; לתגובת הגב' פריס גולרוכי קריספין: "הוא פשוט אדם אטום!!!! מי שם אותו כפקח"; לתגובת מר שלומי פרידמן: "זו שערוריה מה שקורה עם זוג הזה. וחמור שנותנים להם מנדט"; וכן לתגובת מר רוני אידלר: "השוטר הספציפי הזה, עם אגו ובעיית כבוד קשה... אין לו לב ולא רגישות...".

זה המקום לציין את עדות התובע שלפיה הוא השוטר היחיד בשם תמיר בשיטור יהוד ובתחנת מסובים (עמ' 7, שורה 18).

מהאמור לעיל ואף מעדות הנתבע עולה שהנתבע בחר לחולל פוסט שעניינו התובע עצמו, תוך הצגתו כנוכל ושקרן, והצגת פרטים מזהים אודותיו, ולא כלפי השיטור העירוני בכללותו כנטען (עמ' 22, שורות 25-26). אזכיר בהקשר זה שהתובע כלל לא נמנה על השיטור העירוני, כפי שחלק מחברי הקבוצה אף הגיבו בפוסט, וככל שעניינו של הפוסט היה בנחיצות שיטור העירוני כלל לא היה הכרח לצרף את תמונת התובע. אוסיף בהקשר זה כי ככל שהנתבע סבר שמדובר בפקח עירוני וביקש להעלות פוסט אודות השיטור העירוני בעיר יהוד היה באפשרותו לתאר את נסיבות המקרה ללא צירוף תמונה או ציון שם השוטר, וללא שימוש בביטויים פוגעניים המציגים את השוטר כעבריין שפועל בניגוד לדין, ובנסיבות האמורות ספק אם ניתן היה לראות בפרסום לשון הרע ומנגד זכותו לחופש הביטוי לא הייתה נמנעת.

בנוסף, הנתבע הבהיר בתגובות שפרסם שבכוונתו להוכיח את צדקתו בבית המשפט (ת/3), זכות שכמובן עומדת לו על פי דין. בנסיבות אלו, לא ברור איזו תועלת אמורה לצמוח לנתבע מפרסום האמירות אודות התובע ברשת החברתית, למעט הכפשת שמו הטוב, כאשר עומדת לו אפשרות לעתור לביטול דו"ח התנועה השגוי לעמדתו בבית המשפט, וכיצד עניין שאמור להיות מוכרע על ידי בית המשפט עבר להכרעת' תושבי העיר במרשתת.

לאור האמור לעיל, ובהינתן שחברי הקבוצה זיהו את מושא הפרסום, וחלקם אף נקטו בשמו הפרטי בתגובותיהם, אין לקבל את טענת הנתבע אשר לאי תיוג התובע (וזאת להבדיל מפסק דינו של בית משפט השלום בתל-אביב בתא"מ 20-05-64966 חמו נ' לוי (9.5.2021) שאליו הפנה ב"כ הנתבע

בית משפט השלום ברמלה

07 דצמבר 2021

תא"מ 19-11-34661 שמע נ' קרמר

בסיכומיו). בנוסף, לעניות דעתי בהינתן פרטים מזהים כאמור לעיל, מתקיימת דרישת הזיהוי אף ללא ציון שמו של התובע (עניין בכרי, פסקה 34 לפסק דינו של כב' השופט דנציגר), ולכן אין חשיבות מכרעת לשאלה האם הנתבע פרסם גם את שמו הפרטי של התובע אם לאו, נושא שכאמור מצוי במחלוקת בין הצדדים. חרף האמור, אבהיר שבמחלוקת האמורה מעדיפה אני את גרסת התובע, וזאת מכמה טעמים:

ראשית, טענת הנתבע שמכחישה פרסום שמו הפרטי של התובע מהווה טענה בעל-פה נגד מסמך בכתב, שכן לבית המשפט הוגשו צילומי מסך של פרסומי הנתבע בהם מוזכר שמו הפרטי של התובע.

שנית, בכתב התביעה קיים אזכור של תגובה הנושאת את שמו של התובע, ולכן הטענה שלפיה המסמכים לא נסרקו עקב שגגה גרידא מקובלת עליי. לא התעלמתי מטענת הנתבע בדבר עריכת תגובות אלו, אך טענה זו נטענה בעלמא ולא הוכחה, לרבות על ידי חוות דעת מתאימה. לעניות דעתי, המסקנה שלפיה תגובות הנושאות את שמו של התובע הוסרו על ידי מנהלי הקבוצה סבירה יותר, אף בהינתן תיאור הקבוצה וכללי הקבוצה (נספח 1 לכתב התביעה), ובכלל זה כלל מס' 2 בדבר מחיקה מידית של תגובות משמיות. עם זאת אבהיר שהצדדים לא זימנו את מנהלי הקבוצה לדיון בבית המשפט, ועל כן אין בידי לקבוע בעניין זה בצורה פוזיטיבית.

שלישית, הוכח שזכרונו של הנתבע את האירועים אינו מדויק. כך, לשם ההמחשה, הנתבע לא זכר תחילה שפנה לאחד ממנהלי הקבוצה (עמ' 19, שורות 7-27) ואף לא זכר שפרסם תגובה נוספת (ת/2), שבה לא צוין שמו של התובע (עמ' 20, שורות 25-34).

15. אוסיף עוד כי בעקבות אמירותיו הבוטות והפוגעניות של הנתבע, נכתבו על התובע תגובות עולבות נוספות מצד חלק מחברי הקבוצה, שמציגות אותו כמי שאורב לתושבי העיר ומעניק דוחות כוזבים לצורך העשרת הקופה העירונית ועמידה במכסת דוחות. בתגובה, אחד מחברי הקבוצה הציע לאחרים לעקוב אחריו ולצלם אותו (ת/8). בנוסף, קומץ מחברי הקבוצה יצאו להגנת התובע וטענו שפרסומי הנתבע מכפישים את התובע, משמע שהם ראו את הפרסומים ככאלה הפוגעים בשמו של התובע (ת/3).

התובע אף העיד שהחל לקבל פניות ממכרים אודות הפרסומים נגדו, לרבות צילומי מסך של חלק מהאמירות הפוגעניות (עמ' 7, שורות 24-26; עמ' 8, שורות 15-17), ובכך תימוכין נוסף להיות הפוסט משמץ ופוגעני על ידי האדם הסביר. חרף טרוניית הנתבע, אבהיר שהתובע לא נדרש לזמן את מכריו לצורך הוכחת טענותיו.

במכלול הנסיבות האמורות, אני קובעת שהביטויים שבהם נקט הנתבע מהווים לשון הרע בניגוד לחוק. כן נקבע שהתקיימה הדרישה לזיהוי התובע כאדם שאליו מתייחסים הביטויים בפוסט.

בית משפט השלום ברמלה

07 דצמבר 2021

תא"מ 19-11-34661 שמע נ' קרמר

יסוד הפרסום

16. סעיף 2 לחוק איסור לשון הרע מגדיר 'פרסום' כדלקמן:
- "(א) פרסום, לענין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.
- (ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות:
- (1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע...";

לאור האמור, על מנת שיתקיים יסוד הפרסום של לשון הרע, די בכך שהוא יגיע לנמען אחד שאינו התובע.

בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, פרסום במרשתת, לרבות פרסום 'פוסט' ברשת החברתית "פייסבוק" הוא פרסום לכל דבר ועניין (רע"א 1688/18 סרנה נ' נתניהו (15.4.2018); ע"א 1622/09 גוגל ישראל בע"מ נ' חב' ברוקרטוב (1.7.2010)).

במקרה דנן הפרסום נעשה בקבוצה אשר מונה כ-16,500 חברים תושבי העיר. ממסמכי כתב התביעה עולה שהפרסום זכה ל-29 "לייקים" ו-198 תגובות, ועל כן לא יכול להיות חולק שרכיב הפרסום מתקיים בענייננו.

בחינת טענת הנתבע בדבר הגנות הקבועות בחוק

17. לאור הקביעות דלעיל יש לבחון את טענות הנתבע בדבר ההגנות הקבועות בחוק.

הגנת אמת בפרסום ועניין ציבורי

18. סעיף 14 לחוק קובע כי:
- "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".

שאלת אמיתות הפרסום היא שאלה עובדתית, שנבחנת על ידי התאמת תוכן הפרסום למציאות העובדתית-אובייקטיבית באמצעות הבאת ראיות (ע"א 10281/03 אריה קורן נ' עמינדב ארגוב (12.12.2006). בנוסף, על מנת לחסות תחת הגנה זו יש להוכיח תועלת ציבורית בעצם הפרסום. הנטל להוכחת הגנה זו, על שני רכיביה, מוטל על הנתבע (ע"א 9462/04 בן ציון מורדוב נ' ידיעות אחרונות (28.12.2005)). לעניות דעתי, הנתבע לא עמד בנטל זה.

בית משפט השלום ברמלה

07 דצמבר 2021

תא"מ 19-11-34661 שמע נ' קרמר

19. התובע והנתבע חלוקים בשאלה האם הנתבע עצר בתמרור עצור. לולבי העיד שהוא לא הבחין בכך, ועל כן אין בעדותו לסייע במחלוקת האמורה (עמ' 5, שורות 19-20). הררי העיד שהנתבע עצר בוודאות בתמרור עצור, אך הוא לא יודע לומר למשך כמה זמן (עמ' 15, שורות 21-24). יש לזכור שמדובר בנוסע ברכב, שלא היה עסוק בפעולת הנהיגה ועל כן לא נדרש לשים לב לכל פרט שגרתי בנסיעה, כך שלעניות דעתי מדובר בגרסה מוקשית. בנוסף, עדותו לא הייתה קוהרנטית וספק בעיניי שהוא אכן זוכר את המקרה לפרטי פרטים כנטען על ידו (עמ' 14, שורות 17-36 ועמ' 15). אף המשקל שיש ליתן לעדותו נמוך יותר בשל היותו עובד של הנתבע, שעתידו המקצועי תלוי בו (עמ' 13, שורות 20-24).

לולבי העיד שהוא אינו זוכר נהגת שרכבה חסם את הכביש כטענת הנתבע (עמ' 3, שורות 22-27), עניין שהוכחש נחרצות על ידי התובע (עמ' 24-22). בפרסומים שפרסם הנתבע בקבוצה אין תיעוד לטענה זו, וכך גם בדו"ח התנועה עצמו בפירוט תגובת הנתבע שנחתם על ידו (ת/4), כך שטענת הנתבע אשר לסיבה שבגינה ניתן דו"ח התנועה, לאחר שהנתבע נדרש לטענתו להעיר לתובע על חסימת הכביש, לא הוכחה. הנתבע העיד שברכבו לא הותקנה מצלמת דרך (עמ' 22, שורות 16-17). עם זאת, סרטונים שלפי הנטען היו ברשותו ותיעדו את השיח בין השניים לא הוצגו לבית המשפט לאחר שלטענת הנתבע הם לא אותרו על ידו (עמ' 21, שורות 1-33).

גם הטענה שלפיה התובע לא יכול היה להבחין בעצירת הנתבע ממקום עמידתו לא הוכחה. מעבר לעובדה שהצדדים חלוקים בשאלת המרחק האמור, לולבי אישר שהסיבה להימצאות הניידת במקום הייתה אכיפת תמרור עצור ולא כל סיבה אחרת (עמ' 4, שורות 16-21). לא הוכח במקרה דנן שמיקום זה אינו עומד בנהלי המשטרה ולא מאפשר זווית ראייה מספקת ביחס לתמרור העצור.

בנוסף, עיון ברשימת ההרשעות של הנתבע מלמד שהוא צבר בעבר עבירות שונות, רישיונו נפסל והוא נדרש להשתתף מספר פעמים בקורס נהיגה נכונה, הן בקורס בסיסי והן בקורס מתקדם (ת/5). הנתבע אף העיד שבעבר קיבל דוחות בגין אי עצירה בתמרור עצור ולא ידע להעריך את מספרם, משמע לדבריו אין מדובר בדבר חריג שאמור להיות חרוט בזיכרונו (עמ' 22, שורות 33-34).

לא התעלמתי מבדיקת הפוליוגרף שערך הנתבע, אך כידוע בדיקת פוליוגרף אינה מהווה ראיה קבילה בהליך אזרחי, אלא בהסכמת הצדדים (ע"א 61/84 ביאזי נ' לוי, פ"ד מב(1) 446 (1988)). במקרה דנן לא ניתנה הסכמה כאמור.

זאת ועוד; אף אם דו"ח התנועה ניתן לנתבע בשגגה והיה בלתי מוצדק, וכאמור אין בידי לקבוע זאת, לא הוכח שהנתבע נוהג לתת דוחות שאינם מוצדקים כעניין בשגרה, וכי מדובר בנוכל או שקרן שהוא יותר גרוע מעבריו, כנטען בפרסומי הנתבע.

בית משפט השלום ברמלה

07 דצמבר 2021

תא"מ 19-11-34661 שמע נ' קרמר

התובע אף לא הוכיח קיומו של עניין ציבורי בפרסום תגובותיו, לרבות פרסום תמונת התובע וציון שמו, ומקל-וחומר לאור בקשתו להישפט, כך שעניינו היה אמור להיות מוכרע על ידי בית המשפט ולא על ידי חברי הקבוצה. ודוק, טענת הנתבע בסעיף 55 לכתב ההגנה אשר לזהות התובע מהווה חרב פיפיות, שכן דווקא לאור תפקידו של התובע היה על הנתבע לשקול את האפשרות שפרסומיו בדבר "שקריו" של התובע יפגעו באמון שהציבור רוחש לו בעת ביצוע תפקידו. בנוסף, הנתבע היה יכול להגיש תלונה על התובע לממונים עליו תחת פרסום הפוסט, אך העיד שלא עשה כן (עמ' 25, שורות 1-2).

בנסיבות האמורות, לא הוכח קיומו של אינטרס חברתי שמצדיק הכשרת הפרסום פוגעני, שכאמור לעיל מהווה לשון הרע. כפי שכבר ציינתי לעיל, ככל שהתובע היה מבקש לפרט את נסיבות המקרה בקבוצה תוך תיאור נסיבותיו 'היבשות', מבלי להשתמש בביטויים פוגעניים כלפי התובע המציגים אותו כעבריין לבוש מדים, הדעת נותנת שהתביעה דן לא הייתה מוגשת.

אשר על כן, לא עומדת לנתבע ההגנה שקבועה בסעיף 14 לחוק.

הגנת תום הלב

20. סעיף 15 לחוק קובע כי:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

(1) הוא לא ידע ולא היה חייב לדעת על קיום הנפגע או על הנסיבות שמהן משתמעת לשון הרע או התייחסותה לנפגע כאמור בסעיף 3;

(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;

(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר;

(4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

...

(7) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגותו או אפיו של הנפגע בענין שבו הנאשם או הנתבע ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, והפרסום היה מוצדק על ידי היותו ממונה כאמור;

(8) הפרסום היה בהגשת תלונה על הנפגע בענין שבו האדם שאליו הוגשה התלונה ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, או תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בענין המשמש נושא התלונה ואולם אין בהוראה זו כדי להקנות הגנה על פרסום אחר של התלונה, של דבר הגשתה או של תכנה;"

בית משפט השלום ברמלה

07 דצמבר 2021

תא"מ 19-11-34661 שמע נ' קרמר

1 לטענת הנתבע, הפרסום חוסה תחת הגנת תום הלב על פי כל אחד מהסעיפים שצוטטו דלעיל,
2 שהמשותף להם הוא קיומו של תום לב בפרסום. הגנה זו עשויה לעמוד לנתבע גם במקרים בהם
3 הפרסום אינו אמת, ובלבד שהפרסום היה מידתי ולא חרג מגבולות הסבירות.

4
5 21. בראש ובראשונה אבהיר שהנתבע כלל לא הוכיח באילו אמצעי זהירות נקט על מנת לוודא שהדברים
6 שהוא עומד לפרסם נכונים ואת שאלת סבירות הפרסום. בנוסף, ולאור קביעתי בדבר פרסום תמונתו
7 ושמו של התובע לצד אותם ביטויים פוגעניים, ולכך שאלה הביאו לזיהוי התובע על ידי חברי הקבוצה,
8 אין בידי לקבל הטענה שלפיה הפרסום חוסה תחת הגנת תום הלב ועומד בדרישת הסבירות. בנוסף,
9 התרשמותי היא שהנתבע, אדם משכיל ובעל ניסיון חיים עשיר, אמור היה לדעת שפרסומיו יביאו
10 לזיהוי התובע ולפגיעה בשמו הטוב, ולא הייתה מוטלת עליו כל חובה חוקית או מוסרית לבצע את
11 הפרסומים, ולמצער במתכונת שבה בוצעו, בין היתר בניסיון לארגן קבוצה להגשת תלונה נגדו (ת/8),
12 וכי המטרה בפרסום הדברים הייתה לפגוע במידה גדולה משהייתה סבירה להגנת הערכים המוגנים,
13 באופן המקים את החזקה הקבועה בסעיף 16(ב)(3) לחוק בדבר חוסר תום לב.

14
15 אף אם הנתבע האמין בצדקתו בלב שלם, אין בכך להעיד בהכרח שעמדתו עדיפה על עמדת התובע,
16 ולא בכדי אף חלק מחברי הקבוצה הביע תרעומת על הדברים שנכתבו על ידו שמציגים את התובע
17 כשקרן, נוכל ועבריין.

18
19 יתרה מכך, אין בפרסום משום הבעת דעה גרידא אלא קביעת עובדות נחרצות אודות התובע, כגון
20 "שקרן!!"; "חתיכת נוכל", באופן שאינו מתיישב עם דרישות סעיף 15(4) לחוק, וכדברי בית המשפט
21 המחוזי בנצרת בע"א 36021-10-16 אסולין ואח' נ' אלחדד (23.2.2017):

22 **"בקליפת אגוז אומר, כי לא הבעת דיעה היתה כאן, כי אם השתלחות במשיב, תוך הטחת**
23 **עלבונות המלווים בקביעתן של עובדות שלא הוכחו... יתרה מכך, מתוך ציון שמם של**
24 **השוטרים בפרסומים הללו, בהתרסה ובמפגיע, עולה בבירור רצונם של המערערים לבייש**
25 **את השוטרים (Shaming), על מנת לפגוע בהם ובעבודתם כשוטרים, תוך קריאה של**
26 **המערערים "לשתף", על מנת שימשיכו קוראי דברי השטנה ימשיכו לפרסם את הדברים,**
27 **וההזמנה גם נענתה על ידי הקוראים. פסק הדין של בית משפט השלום איננו מהווה**
28 **"סתימת פיו" של מי שמבקש להביע דיעה לגיטימית, כפי שטוענים המערערים, כי אם**
29 **סתימת פיו של מי שבדבריו מבקש להכפיש, לבזות ולהשפיל את זולתו, על מנת לפגוע בו".**

30
31 אשר על כן, לא עומדת לנתבע הגנת תום הלב בהתאם לסעיף 15 לחוק.

בית משפט השלום ברמלה

07 דצמבר 2021

תא"מ 19-11-34661 שמע נ' קרמר

פגיעה בפרטיות

22. לטענת התובע פרסום תמונתו עולה גם כדי פגיעה בפרטיות בהתאם לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981.

סעיף 2(4) לחוק הגנת הפרטיות מורה כי פרסום תצלומו של אדם ברבים בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו מהווה פגיעה בפרטיות. בנסיבות המקרה דנן, ככל שפרסום התמונה היה עומד לבדו, ללא ציון האמירות הפוגעניות אודות התובע ושמו, ספק בעיניי אם יש בתמונה שמתעדת את התובע בעת מילוי דו"ח תנועה כדי להשפיל או לבזות את התובע, וזאת להבדיל מקביעותי דלעיל ביחס למכלול רכיבי הפרסום המהווה לשון הרע. בנוסף, אזכיר שפרסום התמונה בעת מילוי תפקידו בקבוצת תושבי העיר, שמכירים את התובע ומודעים לתפקידו, אינה יכולה ללמד, לכשעצמה, על פגיעה בפרטיותו.

אשר על כן, אין בידי לקבל את טענת התובע בדבר פגיעה בפרטיות.

טענה לחוסר תום ליבו של התובע

23. בשולי הדברים אך לא בשולי החשיבות; טענת הנתבע בדבר חוסר תום לב מצד התובע נדחתה על ידי. ראשית, אבהיר כי משלוח מכתב התראה אינו מהווה תנאי להגשת תביעה, ומקל וחומר כי בנסיבות המקרה דנן אין לצפות מהתובע לפנות ישירות לנתבע בבקשה למחיקת הפרסומים או לקבלת פיצוי כספי בגינם ללא פנייה לייצוג משפטי. מעבר לכך, התנהלות הנתבע שסירב להתנצל ולחזור בו מהפרסומים עד לסוף חקירתו הנגדית תומכת במסקנה שלא היה במשלוח מכתב התראה כדי למנוע את ההליכים בבית המשפט. אף מועד הגשת התביעה אינו בלתי סביר בעיני.

שנית, אי עמידת התובע על סעד של צווי עשה בנסיבות המקרה דנן אינה בעלת משמעות כלשהי, ואפנה בהקשר זה להחלטת בית המשפט שניתנה סמוך למועד הדיון.

שלישית, הטענה שלפיה התובע בחר שלא לתבוע חברי קבוצה נוספים שהגיבו לפוסט אינה רלוונטית לענייננו, והיא אף עומדת בסתירה לטענת הנתבע בדבר ניסיון התובע להתעשר מהפרסומים נגדו. בנוסף, אפנה לדברי כב' השופט עמית בעניין בכרי (פסקה 6), שלפיהם "טענת לא רק אני אמרתי אלא גם אחרים" אינה יכולה להוות טענת הגנה.

קביעת סכום הפיצוי

24. סעיף 7א לחוק קובע כי במשפט אזרחי רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע בתשלום שלא יעלה על 50,000 ₪ וזאת ללא הוכחת נזק. ככל שהוכחה כוונה לפגוע רשאי בית המשפט לפסוק כפל פיצוי.

בית משפט השלום ברמלה

07 דצמבר 2021

תא"מ 19-11-34661 שמע נ' קרמר

בהתאם להלכה הפסוקה הפיצוי בגין לשון הרע נועד להשיג מספר מטרות. ראשית, להשיב את המצב לקדמותו ולתקן את הנזק לשמו הטוב של התובע. שנית, תכלית הרתעתית שנועדה לחנך ולהשריש את המסר בדבר חשיבות שמו הטוב של אדם. במסגרת תכלית זו נדרש לבחון האם הפרסום נעשה בכוונה לפגוע (ע"א 802/87 נוף נ' אבנרי, פ"ד מה(2), 489). סכום הפיצוי נקבע בכל מקרה בהתאם לנסיבותיו.

במקרה דנן, לאחר שנתתי דעתי לכלל השיקולים הרלוונטיים, ובכלל זה, לחומרת הביטויים, ומקל וחומר לאור תפקידו של התובע כמי שאמון על אכיפת החוק והסדר הציבורי; לעדות התובע אשר לנזק שנגרם לו (עמ' 7, שורות 24-26; עמ' 10, שורות 14-16; עמ' 11, שורות 20-21); לפרסום תמונת התובע ומאפיינים נוספים שהביאו לזיהויו על ידי חברי הקבוצה ומכריו של התובע; לכמות הפרסומים של הנתבע, ולכך שלא מדובר בביטוי אחד או בתגובה חד פעמית מתוך רוגז רגעי בעידנא דרתיחא, אלא תגובות חוזרות ונשנות; מידת החשיפה של הפרסומים, קהל היעד שלהם וקרבתו לתובע; לכך שהנתבע לא חזר בו מהפרסומים בשום שלב, לא התנצל עליהם, לא מחק את הפרסומים שבוצעו על ידו (עמ' 18, שורות 31-32) ואף לא ביקש ממנהלי הקבוצה לעשות כן; לעדות הנתבע בתום חקירתו שלפיה הוא עומד על דבריו גם עתה ולא סבור שהוא נדרש להתנצל בפני התובע אלא נהפוך הוא (עמ' 25, שורות 1-2), כך שלא מתקיימים במקרה דנן טעמים להקלות בהתאם לסעיף 19 לחוק, אני מחייבת את הנתבע לשלם לתובע פיצוי כספי בסך 20,000 ₪.

25. סוף דבר

לאור הטעמים דלעיל, אני מורה על קבלת התביעה ומחייבת את הנתבע לשלם לתובע פיצוי כספי בסך 20,000 ₪.

בנוסף, הנתבע יישא בהוצאות ההליך בסך 2,500 ₪ ובשכ"ט עו"ד בסך 5,000 ₪. סכומי ההוצאות ושכ"ט עו"ד נקבעו לאחר שנתתי דעתי למועד הגשת התביעה; להוצאות המשפטיות שנגרמו לתובע בגינה; למספר הישיבות שהתקיימו במעמד הצדדים ובאי כוחם, וכן לאורכה של ישיבת ההוכחות.

סכומים אלה ישולמו לתובע בתוך 30 יום, אחרת יישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום מתן פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל.

זכות ערעור כדין.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ג' טבת תשפ"ב, 07 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.

זהבית חמו, רשמת בכירה

בית משפט השלום ברמלה

07 דצמבר 2021

תא"מ 19-11-34661 שמע נ' קרמר

1

